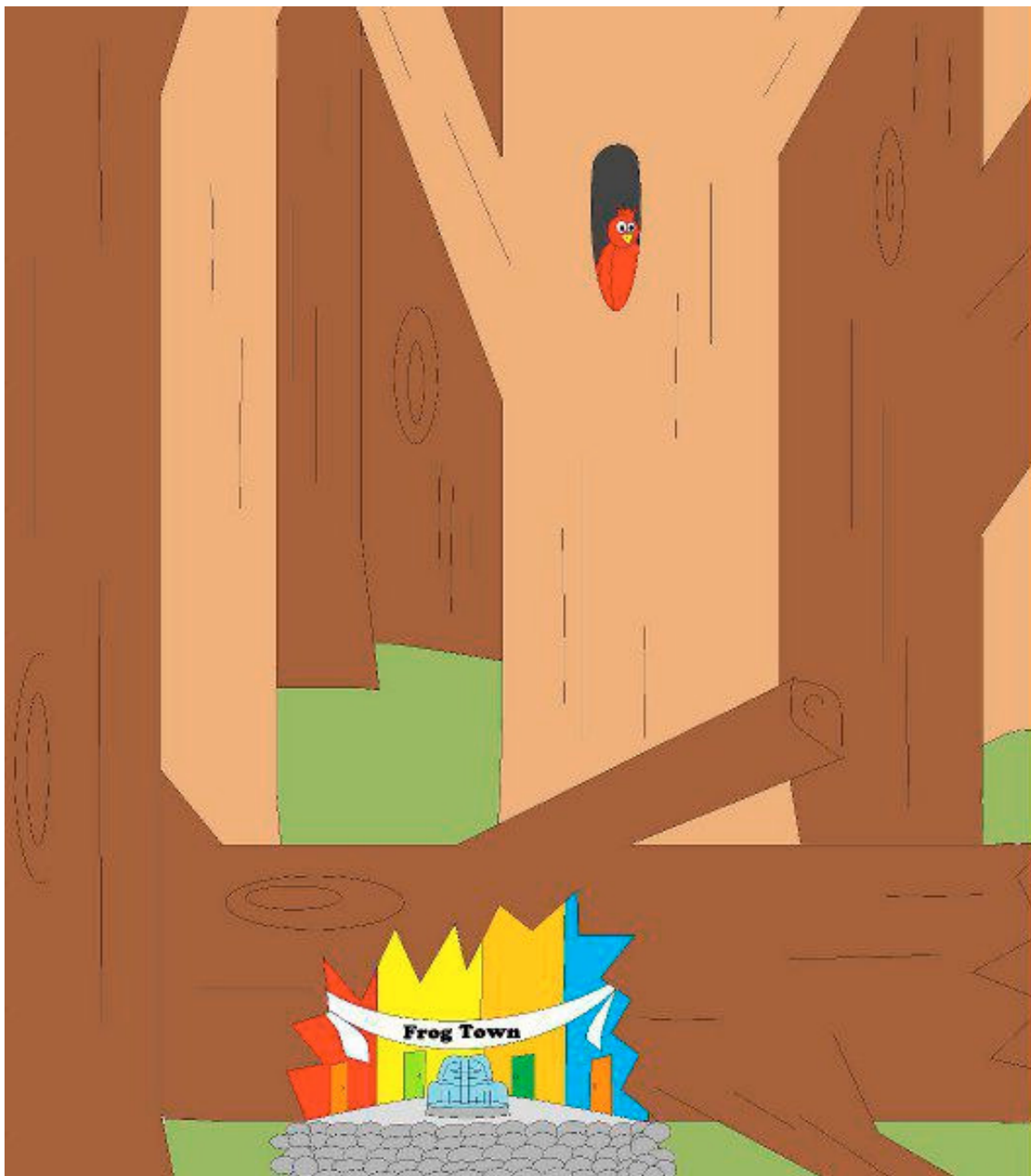

בעיר הצפרדעים

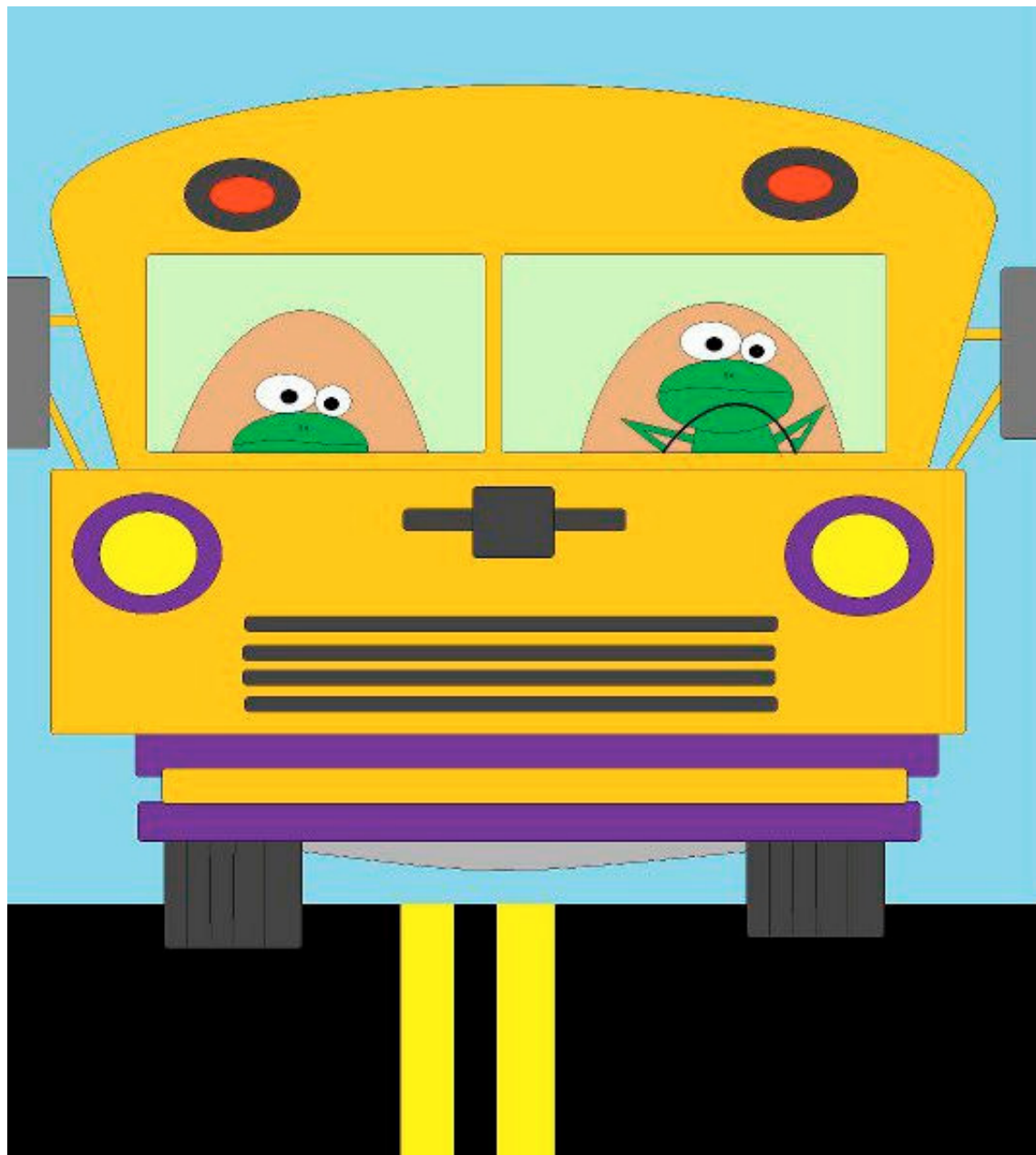
דניאל ארריקו

**פעם ראיתי צפרדע שדילגה לידי. הלכתי
אחריה לעיר הצפרדעים.
את העיר בנו הצפרדעים בעצמן בתוך בול עץ
ישן.**

**ראיתי את ראש העיר. הוא חבש כובע גבוה.
אולי לא תאמינו אבל הכובע היה מכסף וזהב.**

**היה גם בית ספר של הצפרדעים. ונהג
האוטובוס הוביל את כל הצפרדעים הצעירות.**

**קרוב לבית הספר עמדה תחנת משטרה. וגם
בריכת שחיה. וכשצלצל פעמון כל הצפרדעים
קפצו לבריכה.
בבריכה ציבורית היה דחוס מאוד. הצפרדעים
קפצו לבריכה מפטרייה אדומה גבוהה.**

לפני הקולנוע היה תור ארוך. אפילו קרפדה
אחת עמדה שם בתור.
מסעדת צפרדעים מפוארת הציעה ארוחת
צהריים. על פי התפריט הוגשו שם זבובים
בעלי טעם מיוחד!

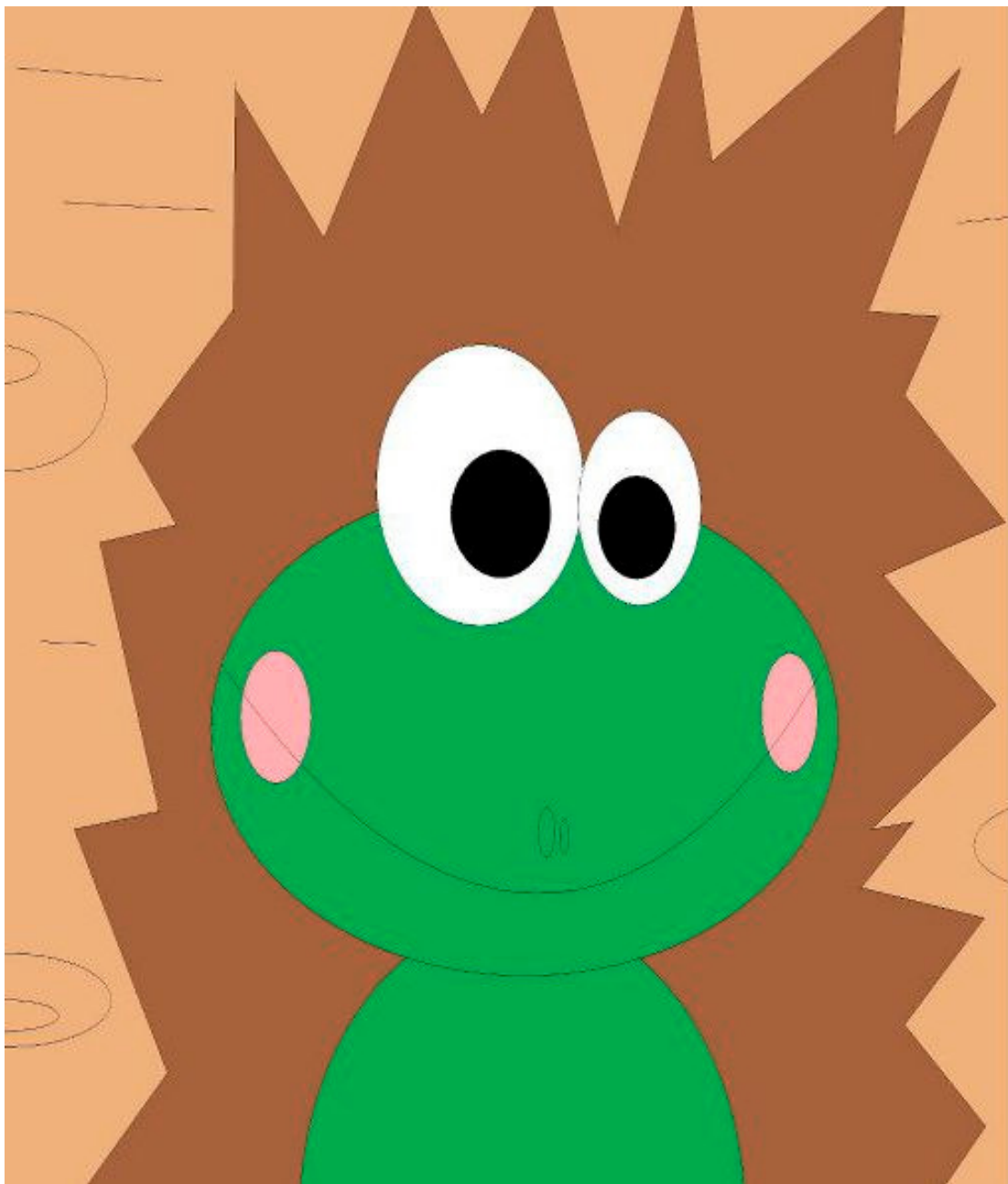

**הדואר מוין במשרד אזורי. הדוורים חילקו את
הדואר גם בגשם, שלג וברד.**

**אני זוכר אפילו מספרת צפרדעים. משם יצאה
צפרדע בפיה נוכרית נהדרת.
ואז ראיתי צפרדע קטנה שישבה על פרח
ובכתה מרות.
כרעתי לידה ושאלתי מה קרה. "אינני
מסתדרת טוב עם צפרדעים אחרות" אמרה.
"זה עצוב" אמרתי ונענעתי בראשי. "הן לא
אוהבות אותי" הוסיפה הצפרדע הקטנה.**

**"אלא צפרדעים אומללות" אמרתי "הן לא
מבינות שמפסידות ידידות נהדרת שלך."
"אתה מרחם עליהן" היא שאלה.
"כן, אבל צריך קצת סבלנות. לצפרדע כמוך
יהיו ידידות רבות, ושום צפרדע לא זקוקה
ליותר."
"אולי" אמרה "אולי אתן להן עוד הזדמנות.
אנסה עוד קצת" אמרה כשהביטה על
האחרות.
והיא נתנה קפיצה בכוון העיר, כשחיוך קטן
מופיע על פניה.**

***

**פעם ראיתי צפרדעים מדלגות לידי. הלכתי
אחריהן לעיר צפרדעים קטנה.**